

Predkladaná práca nastoľuje teóriu noise music s cieľom objasniť pragmatiku jej tvorby a účinku. Jej východiskom sú idey Antonina Artauda, ich reflexia a externalizácia v postštrukturalistickom filozofickom diskurze a intermediálnom umení. Práca zároveň sleduje tendencie v umeleckej komunikácii zaradením hlukov medzi výrazové prostriedky umeleckej moderny, ktoré súvisia s problematikou jazyka. Postulovaním krutosti v umeleckom prejave formuluje vlastnú teóriu noise music cez prizmu ideovej koncepcie „telo bez orgánov“ s dôrazom na vysvetlenie transgresívnej skúsenosti v priebehu performácie noise music. Práca prispieva do teórie apropiácie popisom špecifického mediálneho prenosu v imanentnom priestore.